

Shabnam Alimardani Shafighs studentertale

Taler

Shabnam Alimardani Shafigh
Student fra Ørestad Gymnasium

Dato

27. juni 2025

Sted

Ørestads Boulevard 75, 2300
København S

- 1 Kære alle sammen. Kære lærere, kære ledelse, kære familier, og vigtigst af alt – kære medstudenter.

- 5 Hvor ser I alle smukke ud med huerne solidt plantet på jeres hoveder og drømmene blomstrende ud af jeres øjne.

Jeg husker stadig første skoledag, hvor vi alle stod her i samme sal og skulle finde vores grundforløbsklasser. Små, nervøse, spirende.

- 10 Nu står vi samme sted blot tre år klogere.

Dengang nyudklækkede gymnasieelever, nu nyudklækkede studenter. Tillykke til os!

- 15 Tre år er gået på Ørestad. Tre svære, hårde, sjove, begivenhedsrige år.

Tre år med afleveringer, kreative fraværsårsager, fredagscafeer, OEG-fester, kantinemat og selvfølgelig vores elskede trappe, der har bidraget os alle med en god workout session til alle modulerne på fjerde sal.

20

Det er ikke mange fra min familie, der har haft privilegiet af at tage en gymnasial uddannelse. Mine forældre har ikke. Og deres forældre har heller ikke.

25

Jeg tror, at vi glemmer, hvor vildt det overhovedet er at kunne gå på gymnasiet.

Verden over, vil unge ønske, at de var os. De vil ønske de kunne sidde til 12 om natten og skrive en aflevering i stedet for at høre lyden af bomber regnende over hovederne på dem.

30

Jeg tænker på sådan en som Malala Yousafzai, der næsten mistede sit liv i retten for at tage en uddannelse.

Jeg tænker på alle de aktivister, unge studerende, oprører der banede vejen.

35 Uden dem havde vi aldrig kunne stå her i dag med vores huer på hovedet.

Vi står på skuldrene af dem. På alle dem, der kom før os.

Vi står på skuldrene af erkendelsen om at uddannelse er en af de vigtigste

40 rettigheder, vi nogensinde vil kunne få. Og det er en ret, vi skal blive ved med at kæmpe for at opretholde.

Det er ikke nogen hemmelighed, at vi er en presset ungdom.

45 At være gymnasieelev på fuldtid, måske arbejde på deltid, lave afleveringer og lektier, være sammen med venner og familie, have hobbyer og fritidsinteresser, at spise og sove og have tid til bare at eksistere kræver sindssyg meget.

Og derfor er jeg for det første, virkelig, virkelig stolt af os.

50

Især for alle jer, det har været lidt ekstra hårdt for.

For dem af jer, hvor det måske har været sværere at komme ud af sengen om morgenen. Måske bor man alene og skal forsørge sig selv.

55

Måske har man familie ramt af krig lige nu.

Måske har man en diagnose og skal bruge lidt ekstra timer på afleveringerne.

60 Måske kan man simpelthen bare ikke overskue hverdagen.

Men i dag – er vi alle sammen her. Alligevel. På trods af udfordringerne. På trods af alt det svære.

65 Og det synes jeg er en kæmpe bedrift i sig selv.

Jeg ærgrer mig dog også lidt over vejen hertil. For vi unge, vi gymnasieelever, har desværre en tendens til at skynde os alt for meget. For nogle af os, er de her tre år

70 i gymnasiet bare noget, der skal overstås. Vi skal videre. Vi skal ud.

Vi er blevet fortalt, gennem hele vores ungdom, at vi skal skynde os. At vi skal være rigtige. At vi skal få de rigtige karakterer, have det rigtige tøj på, poste de rigtige ting, have de rigtige venner, komme ind på den rigtige uddannelse og få
75 det rigtige job. For det er det 'rigtige' at gøre.

Der er utalligt mange forventninger til os.

Men jeg ser ingen grund til at skynde os så meget. Vi har ikke travlt. Livet skal
80 nok vente på os. Vi skal nok nå det hele, tro mig. Som Peter Sommer synger: "Hvorfor løb vi? Vi kunne have gået hele vejen." Jeg tror han har ret – så lad os huske det til de næste kapitler af bogen vi skal til at skrive. Lad os gå lidt mere.

Det er der i hvert fald brug for lige nu.

85

Vi lever nemlig i en urolig tid.

Vores samfund er i konstant forandring. Vi ved ikke, hvor verdenen er om ti år.

90 Vi ved slet ikke, om vi har en verden om ti år.

Kloden bliver varmere, dyrene forsvinder, drikkevandet forgiftes, økosystemer smuldrer for øjnene af os – klimakrisen raser, og vores regering gør ingenting.

95 I stedet finansierer de i et igangværende folkemord, investerer i krig og våben.

I medierne går snakken om militær og åndelig oprustning. At vi skal væbne os, med både våben og viden mod den kommende tid. At uddannelse skal være en indre forsvarslinje. Den krigsfyldte retorik er skræmmende.

100

Samtidig beskærer regeringen vores uddannelser, det som netop forstærker vores åndelige oprustning. Det sjette su-klip der er blevet taget fra os, karakterkravet på stx er hævet, kandidatuddannelserne er skåret på. Alle sammen initiativer der indskrænker den lige uddannelsesmulighed for alle.

105

Men den her tale er selvfølgelig ikke til for at minde os om, at der venter os en forfærdelig verden udenfor Ørestads glasdøre.

110 Tværtimod.

Jeg siger alt det her, for at minde jer om, at det er os, der skal skabe forandring.

Og det tror jeg også vi kan.

115

Og et sted som Ørstad giver mig nemlig håb for det.

Det giver mig håb, når vi har dygtige lærere, der underviser os i kritisk tænkning og teori. I propaganda og i hvordan dominerende diskurser påvirker vores
120 forståelse af virkeligheden. I materialer der udfolder diversitet og baner vejen for mere tolerance. Når jeg kan se passionen i deres øjne, strømme, fordi de ved, at det at undervise andre mennesker er vores vigtigste redskab til at skabe forandring.

125 Så tak til jer til lærere.

Det giver mig også håb at se alle vores forskellige elevudvalg, der brænder for at gøre OEG til et bedre sted. LGBT+udvalget der arrangerer pride uge for at minde os om, at der er plads til alle. Mino-udvalget, der arrangerer kulturaften
130 for at hylde os alle. OEGgrøn der kæmper for klimaet. OEG-charity der samler ind til velgørenhed. Boulevarden der giver eleverne en stemme. Og selvfølgelig sådan nogle som OEG Gaming, bogklubben og Garnudvalget der minder os om, at sociale aktiviteter bundet i fælles interesser er en af nøglerne til bedre fællesskab. Der er selvfølgelig mange flere udvalg, og hvor er det dejligt, at vi har
135 så mange, at jeg ikke kan få nævnt dem alle! Det viser, at OEG ikke bare er et sted for læring, men også for fællesskab, hvilket er mindst lige så vigtigt.

Jeg får også håb, når jeg ser alle os forskellige elever, vi er her på OEG. Vi kommer fra vidt forskellige baggrunde og virkelighedsopfattelser. Alligevel
140 trives vi i det og har dannet relationer på kryds og tværs. Den åbensindethed håber jeg, at vi alle tager med os, når vi skal videre herfra.

Gymnasiet har lært os mange ting. Differentialligninger, årsagsforklaringer til den kolde krig, sproglige virkemidler i litteratur, laboratorieforsøg, og jeg kunne
145 blive ved. Men lige så vigtigst, så har gymnasiet lært os at være mennesker. Det er derfor det hedder et alment dannende gymnasium.

Der ligger meget i det ord: dannelse.

150

Dannelse og uddannelse, de vigtigste principper i vores demokrati.

Men vi står i en tid lige nu, hvor de principper er truet, vores demokrati er truet.

155

Det er det, fx når mange af jer der sidder herude ikke har basale demokratiske rettigheder, som fx det danske statsborgerskab. Hvor må det være uhyggeligt, ikke at have befrielsen til at tage et sabbatår fordi, I skal nå nogle absurde krav for at være på lige fod med os andre i vores samfund. Men alligevel kan jeg se
160 hvordan I ikke er bange for at bruge jeres stemme, når det virkelig gælder. For eksempel da I startede en elevunderskriftsindsamling, fordi I nægtede at finde jer i, at vores huedage skal foregå i denne kedelige gymnastiksal, men i stedet udenfor hvor solens stråler kan kysse os velkommen til fremtiden. Selvom det måske kan føles som en lille ting i det store billede, så er det stadigvæk et tegn på,
165 at elevdemokratiet lever og vokser.

For som en af vores store demokratitænkere Hal Koch så fint sagde det, så er demokratiet en livsform.

170

Og det betyder, at det skal værnes om. At det skal plejes og passes på. At det skal have plads til at gro stærkere i de rette omgivelser.

Og derfor er det afgørende, at vi unge taler højt og bruger vores stemmer som aldrig før. Især i en tid som nu. For selv når vi ikke tager stilling, så tager vi
175 stilling.

Der venter os en tid foruden svingdørene, en tid fyldt med drømme og håb. Men de drømme og håb, kan kun lykkes, hvis vi tager ansvar.

180

Det er vores verden vi træder ind i. En verden, der er skabt til os.

Det kan godt være, at nogle andre har lagt fundamentet for den, og at det fundament de har efterladt, ikke er særlig sammenhængende eller stabil. Men så er det godt, at vi er en ungdom, der råber højt.

185

Verden står åben for vores fødder. Så lad os indtage den med alt hvad vi har.

Kilde

190 Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

195 Translokations-/dimissionstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/shabnam-alimardani-shafighs-studentertale-2025>

200

205

210

215

220